

N:o 182.

Af herr **A. P. Gustafsson**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t angående indragning under år 1897 eller något af de näst-påföljande åren af regementsmötena för indelta armén m. m.

De ökade rustningsbördor för försvaret, vi likt andra nationer årligen måste underkasta oss och hvarom den kongl. propositionen för innevarande Riksdag lemna ett ytterligare vittnesbörd, väcker ovedersägligen tanken hos enhvar, om icke på något af de militära områdena besparingar kunde göras, utan att någon inskränkning behöfde ske i ordnandet af den bestämda härordningsplanen och de militära utrustningarna.

Visserligen synes det mig ganska vanskligt att midt under det som rustningsifvern är som bäst i farten framkomma med förslag om inskränkning eller indragning på ifrågavarande område, men då jag är fast öfvertygad om att den indragning jag ärnar föreslå icke skall minska krigsdugligheten af vår armé, men väl åstadkomma besparing af penningar och minska bortslösandet af arbetskraft, vågar jag hoppas att såväl Riksdagen som Kongl. Maj:t skall lemna sitt bifall till min här nedan gjorda framställning.

Förliden sommars stora fältmanöver i Nerike lärer, enligt högt stående fackmäns utsago — i motsats till förut framkomna påståenden — lemnat bevis på att vår armé i fältöfning och vapnens bruk står ganska högt; och då så är förhållandet, anser jag med allt skäl, att icke någon som helst fara eller olägenhet skulle kunna uppstå, om de årligen återkommande vapenöfningarne till någon del inskränktes. Det kan icke falla mig in, att för närvarande tänka möjligheten af inskränkning af de garnisonerades-, värnpligtiges-, rekryts- och befälsnötesöf-

ningarna, hvaremot de årliga regementsmötena för indelta armén och med den likställda corpser, med några års mellanrum och på lämpliga tider, mycket väl kunde indragas, synnerligast som under de flesta år en jemförelsevis obetydlig del af mötestiden användes för fälttjänst- och skjutöfningar.

Om indragning af ifrågavarande öfningsmöten endast för en gång, exempelvis nästa år, företoges, skulle derpå en rätt afsevärd besparing göras, hvilken, om så pröfvas nödigt, kunde användas för andra trängande militära behof, hvaraf under senare tider icke tyckes vara brist. Att tala om den arbetskraft, vårt jordbruk och andra näringar beröfvas genom att den gamla öfvade krigsmannen på mötesplatserna måste tillbringa en god del af den bästa tiden af året för att repetera hvad han såom en utanlexa inlärt, höfves icke; den saken talar för sig sjelf.

För att påvisa att det icke vore något enastående, om Riksdag och Kongl. Maj:t välvilligt bifölle min här förut antydda framställning, torde det tillåtas mig nämna, att för 1816 års beväringssklass förekom ingen öfning, för 1817 och 1818 års beväringssklasser blef den då bestämda öfningstiden inskränkt, 1868 inställdes regementsmötena, 1870 inställdes andra klassens beväringssmanskaps vapenöfning och 1879 aflät Riksdagen en skrifvelse till Kongl. Maj:t om öfningsmötenas inställande.

Af föregående synes, att såväl Kongl. Maj:t som Riksdagen flera gånger tagit dylika frågor under allvarlig ompröfning och fattat beslut i enlighet med mitt här angifna syftemål; alltså vågar jag härmed vördsamt föreslå,

att Riksdagen i skrifvelse till Kongl. Maj:t måtte anhålla, att Kongl. Maj:t behagade föranstalta om indragning af regementsmötena för indelta armén och med den likställda corpser under år 1897 eller något af de närmast kommande åren.

Stockholm den 25 januari 1896.

A. P. Gustafsson.